

3. Kholod, Y. A. Zahalna politsiia Rosiiskoi imperii v Ukraini v 1862–1905 rr. General Police of the Russian Empire in Ukraine in 1862–1905. Doctoral dissertation, National University of Internal Affairs. Kharkiv in Ukrainian.

4. Гриненко А. В. Уголовный процесс : учебник и практикум для СПО 3-е изд., перераб. и доп. М. : Изд-во Юрайт, 2016. 333 с.

5. Галаган В. І., Яковенко М. О. Становлення і розвиток дізнання як форми досудового розслідування в Україні URL: <http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:FEgLoYBx2f0J:nrplaw.ukma.edu.ua/article/view/225370/225216+&cd=1&hl=ru&ct=clnk&gl=ua>.

6. Бойко О. П. Розвиток законодавства та теоретичних поглядів на взаємодію слідчих із підрозділами карного розшуку на досудовому провадженні. Судова та слідча практика України. 2016. № 1. С. 57–61.

7. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень: Закон України № 2617-VIII від 22.11.2018. *Відомості Верховної Ради України*. 2019 р., № 17, стор. 5, стаття 71.

8. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України № 4651-VI від 13.04.2012. *Відомості Верховної Ради України*. 2013 р., № 9-10, стор. 474, стаття 88.

Василик Ю. С.,

аспірант кафедри публічного управління та адміністрування Національної академії внутрішніх справ

ФОРМИ ВЗАЄМОДІЇ ДЕРЖАВНИХ ТА НЕДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ ІЗ СУБ'ЄКТАМИ НОТАРІАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Як інститут громадянського суспільства і складова правової системи держави нотаріат характеризується діапазоном своїх функцій, які він виконує щодо держави та суспільства. Реалізуючи таку взаємодію органи нотаріату виконують тільки їм властиві функції, серед яких найбільш істотними є такі: забезпечення безспірності і доказової сили документів (нотаріально завірених договорів на випадок спору в суді полегшує стороні можливість довести свою правоту); гарантування законності під час укладення угод, оскільки нотаріус перевіряє наявність необхідного складу юридичних фактів, у тому числі правоздатність і дієздатність сторін, приналежність їм суб'єктивних прав, що вони передають для інших осіб, тощо; надання правової допомоги особам, що звернулися за вчиненням нотаріальних дій [4].

Тобто, з урахуванням викладеного вище маємо відмітити, що взаємодії органів нотаріату з іншими суб'єктами, державними та

недержавними формуваннями, в основному, здійснюється через виконання органами нотаріату своїх функціональних обов'язків. Також така взаємодія відбувається і під час вирішення питань безпосередньої організації нотаріальної діяльності. Так, характеризуючи сучасний нотаріат, Черемних І. Г. зазначає, що нотаріат має унікальну, двояку природу, функціонуючи на межі публічних і приватних інтересів, а тому є з'єднуючою ланкою між державою і громадянським суспільством. З одного боку, нотаріус – особа, уповноважена державою на виконання державної функції по захисту прав і свобод громадян, яка діє від імені держави, з іншого боку – представник вільної професії, що виступає у якості незалежного консультанта сторін [3, с. 4].

Тищенко В. Г. зазначає, що аналіз нормативно-правових актів та спеціальної літератури, дозволяє прийти до висновку, що на сьогодні існує розгалуженість форм взаємодії нотаріату та органів державної влади, не визначено їх сутність та поняття. У зв'язку з цим, автор під поняттям форм взаємодії органів нотаріату з органами публічної влади, пропонує розуміти законодавчо закріплені способи співробітництва, які забезпечують здійснення закріплених за ними повноважень з метою виконання як спільних так і окремих (притаманних лише їм – цим суб'єктам) функцій [2, с. 163].

Взаємодію державних та недержавних органів із суб'єктами нотаріальної діяльності слід розуміти, як засновану на законах і підзаконних нормативних актах, якій в окремих випадках властива спонтанність, що погоджується з правовим статусом, колом повноважень, місцем і часом, ділова співпраця окремих, незалежних один від одного учасників взаємодії і яка направлена на досягнення спільних цілей і загальної мети.

Нами визначено, що взаємодія із державними органами є невід'ємною і важливою складовою для нотаріату. Теорія юридичної науки і юридична практика визначає, що в процесі організації нотаріальної діяльності і здійснення нотаріального процесу, суб'єкти нотаріальної діяльності взаємодіють із різними державними органами та їх структурними утвореннями. Серед низки державних органів, які взаємодіють із суб'єктами нотаріальної діяльності нами виокремлено: Міністерство юстиції України та його регіональні та територіальні структури; податкові органи, правоохоронні органи та суди.

Недержавними органами, які взаємодіють із органами системи нотаріату є, в першу чергу, Нотаріальна палата України, оскільки її взаємодія із органами нотаріату закріплена на законодавчому рівні і вказаний орган та його структурні підрозділи є найбільш дотичними до суб'єктів нотаріальної діяльності.

Також ми прийшли до висновку, що форми взаємодії – це організаційно та функціонально обумовлена ділова співпраця конкретно визначених

суб'єктів, кожен з яких наділений відповідним колом повноважень, функцій та завдань, і які мають на меті досягнення конкретних цілей, виконання завдань в результаті здійснення спільної співпраці.

Найбільш поширеними формами взаємодії державних та недержавних органів із суб'єктами нотаріальної діяльності, які сьогодні вивчаються теорією юридичної науки і, по суті своїй використовуються на практиці, є: формальні й неформальні; прямі й непрямі; процесуальні та організаційні. Вважаємо, що їхнє детальне науково-теоретичне вивчення з подальшим нормативним закріпленням є важливою складовою удосконалення практичної сторони вказаних органів та суб'єктів.

Список використаних джерел

1. Сміян Л. С. Нікітін Ю. В., Хоменко П. Г. Нотаріат в Україні: навч.посіб. Київ : КНТ, 2008. 677 с.
2. Тищенко В. Г. Функціональна та організаційна взаємодія нотаріату з органами публічної влади в Україні. Вісник Чернівецького факультету Національного університету "Одеська юридична академія". 2016. Вип. 2. С. 158-169.
3. Черемных И. Г. Российский нотариат: прошлое, настоящее, будущее. Москва : ОКТЬ. 1999. 240 с.

Гуріч О. В.,

адвокат адвокатського об'єднання
«Дефендо Капітал»

ГАРАНТІЇ ЗАСАДИ ЗМАГАЛЬНОСТІ СТОРІН ПІД ЧАС ЗАТРИМАННЯ ОСОБИ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ

Затримання особи, яке застосовують з підстав і в порядку, визначеному КПК України, є тимчасовим запобіжним заходом, який застосовують з підстав та в порядку, визначеному КПК України, суть якого полягає в тимчасовій ізоляції особи, яку підозрюють у вчиненні кримінального правопорушення, шляхом поміщення її до спеціальної установи [1, с. 187]. У міжнародних договорах затримання тлумачать як стан будь-якої особи, позбавленої особистої свободи без засудження за здійснення правопорушення.

Аналіз норм кримінального процесуального законодавства надає можливість стверджувати, що законодавець визначив процесуальну форму затримання з гарантуванням засади змагальності сторін під час його застосування. До вимог, які гарантують змагальність під час здійснення затримання, слід віднести: 1) повідомлення затриманого про підстави